

Не ходи й улане

Не ходи й улане й понад берегами
Не суши серденько чорними бровами.

„Чорні брови маю, та й не оженюся
Піду до річеньки, з горя й утоплюся”.

Виходить дівчина з зеленого гаю:
„Не топись, козаче, бо душу загубиш,

Не топись, козаче, бо душу загубиш,
Ходьми повинчаймось, коли ж вірно
любиш!”

Пішли вінчатися й нема попа вдома,
„Чи твоє ж нещастя, чи моя ж недоля?”

Пішов козак полем, дівка долиною
Зацвів козак терном, дівка ж калиною.

Дівчинина мати й калини ламати,
Козакова й мати пішла ж терну рвати.

„Не ламай калини й не губи дитини,
Не рви ти терночок, бо я твій
синочок...”

Ne khody y ulane

Ne khody y ulane y ponad berehamy
Ne sushy serden'ko chornymy brovamy.

„Chorni brovy mayu, ta y ne ozhenyusya
Pidu do richen'ky, z horya y utoplyusya”.

Vykhodyt' divchyna z zelenoho hayu:
„Ne topys', kozache, bo dushu zahubysh,

Ne topys', kozache, bo dushu zahubysh,
Khod'my povinchaymos', koly zh virno
lyubysh!”

Pishly vinchatysya y nema popa vdoma,
„Chy tvoye zh neshchastya, chy moya zh
nedolya?”

Pishov kozak polem, divka dolynoyu
Zatsviv kozak ternom, divka zh kalynoyu.

Divchynyna maty y kalyny lamaty,
Kozakova y maty pishla zh ternu rvaty.

„Ne lamay kalyny y ne huby dytyny,
Ne rvy ty ternochok, bo ya tviy synochok...”